

ת"ד 1268/06/18 - מדינת ישראל נגד סאפי מלחם

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 1268-06-18 מדינת ישראל נ' מלחם
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	סאפי מלחם
	באמצעות עו"ד ג'ארח מואיד

החלטה

הונחה לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ביום 3.12.18.

1. המבקש הורשע, בהעדרו, בעבירות של נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק, ונדון בגין לפסילה בת 3 חודשים, פסילה, על תנאי, בת חודשיים, למשך שנתיים, וקנס בסך 1,000 ₪.

ב"כ המבקש טוען בבקשה שהגיש שהנאשם קיבל את כתב האישום והזימון לדיון ליום 3.12.18. המסמכים אף הועברו לבא כוחו, והנאשם סבר כי עורך דינו יטפל גם בעניין זה. צוין שהמבקש לא ביקש מעורך דינו זה לייצגו ולא חתם על יפוי כח לצורך העניין.

המסגרת המשפטית

2. סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;
(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש

מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאו למדים שבכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש ייעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדיון לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

3. לעניינו, אין מחלוקת שהמבקש הוזמן כדין לדיון.

ב"כ המבקש טוען שהמבקש סבר שעם העברת המסמכים אליו עורך הדין יטפל בעניינו גם בתיק זה. עם זאת, צוין, שהמבקש לא ביקש מהנאשם שייצגו ולא חתם על יפוי כח לצורך העניין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (להלן - עניין סוראיה איטליא) קבע ביהמ"ש כי טעות מעין זו אין בה כדי להצדיק אי הופעה לדיון. וכך שם:

"על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדיון. שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון (ראו

ר"ע 418/85 הנ"ל [5]). דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי
טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו. (א.ט.ג. - הדגשה שלי).

בנסיבות האמורות, בהן הטעות נובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם, לא מצאתי בטענת המבקש עילה לביטול פסק
הדין.

4. לעניין עיוות הדין, ב"כ הנאשם טוען שלנאשם "טענות כבדות משקל" כנגד האישום. לשיטתו, כעולה מהודעת
המבקש במשטרה, נהג המבקש בזירות רבה, במהירות שבין 30-35 קמ"ש, תוך התחשבות בתנאי השטח.

ברע"פ 8472/17, רע"פ 8478/17 ורע"פ 8479/17 **מדינת ישראל נ' סאלם ואח'**, קבע בית המשפט כי על מנת
לבסס טענת של עיוות דין, על הטוען לה, להציג טעמים הנתמכים בראיות לביסוס טענתו. וכך לדברי בית המשפט שם:

**"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג
טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל
של ממש לשינוי התוצאה".**

במקרה דנן, לא הוצגו בפני מסמכים וראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, כך שגם על פי החלופה
השנייה, חשש לעיוות דין, לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

5. גם לעניין העונש לא מצאתי כי יגרם עיוות דין. המבקש הורשע בעבירות של נהיגה בקלות ראש והתנהגות
גורמת נזק, ונדון בגין לפסילה בת 3 חודשים, פסילה, על תנאי, בת חודשיים, למשך שנתיים, וקנס בסך 1,000 ₪.
ענישה שהיא מידתית וסבירה בנסיבות העניין.

לסיכום, הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד טבת תשע"ט, 22 דצמבר 2018, בהעדר
הצדדים.